

“Αδελφοί μου,

” Στώμεν καλῶς ἐν Κυρίῳ πάντοτε”.

”Έχομεν ὁμιλήσει διὰ τὸν ἐπίγειον ἄνθρωπον, διὰ τὸν κατελθόντα ἄνθρωπον καὶ διὰ τὸν Οὐράνιον ἄνθρωπον. Οὐράνιος ἄνθρωπος εἶναι ὁ ἑαυτὸς μας θεὸς Μονάς, στὸν Μακρόκοσμον εἶναι ὁ ΘΕΟΣ ΠΑΤΗΡ, τὸ ΔΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ.

”Ὁ κατελθὼν εἶναι ἀκτινοβολία τῆς θεῆς Μονάδος προτοῦ καὶ ἀφοῦ διέληθαι διὰ τῆς Ἰδέας τοῦ Ἄνθρώπου, ἀφοῦ μορφοποιηθῆ ἡ ἀκτινοβολία αὕτη ἀπὸ θεοῦ Μονάδος σὲ Ψυχὴ Ἀυτοεπίγνωσιν. Αὕτος εἶναι ὁ Οὐράνιος ἄνθρωπος ὁ κατελθὼν, ὁ αἰώνιος καὶ αὐτὸς ποῦ θὰ ἐπιστρέψῃ.

”Ὁ Γήινος ἄνθρωπος, ἡ παρούσα προσωπικότης τοῦ ἀνθρώπου, ὕλικόν σῶμα, δηλαδὴ τοῦ κατελθόντος Οὐρανοῦ Ἄνθρώπου οἱ ἐνδουμασίες, παχυλὸν ὕλικόν σῶμα, Ψυχικὸν σῶμα καὶ Νοητικὸν σῶμα, εἶναι ἡ σκιά τοῦ ἑαυτοῦ μας τὴν ὁποῖαν ἐκλαμβάνομεν ὡς ἑαυτὸν μας ποῦ δὲν εἶναι ἰσότισον ὁ ἑαυτὸς μας, ἀλλὰ, ἡ σκιά τοῦ ἑαυτοῦ μας.

”Αἰὰ νὰ ὑπάρξῃ μία σκιά προϋποθέτει φῶς, τὸ ἀντικείμενον ποῦ θὰ μᾶς δώσῃ τὴν σκιάν καὶ τὸ μέρος ποῦ ὀπωσθήποτε θὰ πρέπη νὰ εἶναι παχυλὸν ὕλικόν, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἡ σκιά αὕτη θὰ φανῆ. Φῶς χωρὶς τὸ ἀντικείμενον δὲν εἶδαι σκιάν. Φῶς καὶ τὸ ἀντικείμενον χωρὶς τὸ μέρος ποῦ θὰ πρέπη νὰ δημιουργηθῆ σκιά, καὶ πάλιν δὲν μᾶς εἶδαι σκιάν. Προσέξτετε στὸ σημεῖον αὐτό. Ὡστε ἡ σκιά, τοποχρονική, ὁ τοποχρονικός ἑαυτὸς μας προϋποθέτει τὴν παχυλὴν ὕλην. Τὸ ἀντικείμενον τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς εἶδῃ μίαν σκιάν εἶναι ἡ Ἰδέα Ἄνθρωπος, καὶ τὸ φῶς εἶναι ὁ ἐσώτερος ἑαυτὸς μας, φῶς πάντοτε, ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκειται προτοῦ διέληθαι διὰ τῆς Ἰδέας καὶ μετὰ ποῦ θὰ διέληθαι διὰ τῆς Ἰδέας.

”Ὅταν λέγωμεν ὕλη, παχυλὴ ὕλη, ἀπαραίτητος, διὰ νὰ δοῦμεν τὴν σκιάν ἐπ’ αὐτῆς, δὲν ἐννοοῦμεν μόνον τὸ ὅτι ὀνομάζομεν παχυλὴ ὕλη, τὸ χῶμα, τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ, ἐννοοῦμεν καὶ τὴν Ψυχικὴν ὕλην καὶ τὴν Νοητικὴν ὕλην, ἐννοοῦμεν τὸν Νοῦ εἰς τὰς τρεῖς τελευταῖες τοῦ ἐκφράσεις, κραδασμούς, τὸν Νοῦ ὡς Νοητικὴ Οὐσίαν ὕλη, τὸν Νοῦν ὡς Ψυχικὴ καὶ πάλιν οὐσίαν ὕλην καὶ τὴν παχυλὴν ὕλην ὡς ὕλην, ἐμποτισμένην μὲ τὴν οὐσίαν Νοῦ. Γιατὶ ὕλη δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ ἂν δὲν ὑπάρχει ἐντὸς αὐτῆς τίς ὅσον ἡ θεία Πανσοφία, ἡ θεία Παναγαθότης καὶ ἡ θεία Παντοδυναμία, δηλαδὴ, ἡ ἔκφρασις τοῦ ΔΠΟΛΥΤΟΥ ΕἶΝΑΙ στὰς τρεῖς ΤΟΥ δυναμικὰς ἐκφράσεις, Βούλησιν, Παναγαθότητα καὶ Παντοδυναμίαν.

”Ὡστε, ὅταν λέγωμεν ὕλη θὰ ἐννοοῦμεν τὴν ὕλη Οὐσίαν Νοῦ, τὸν κατώτερον Νοητικὸν κόσμον, τὸν Ψυχικὸν κόσμον μὲ ὅλα τὰ πεδία καὶ ὑποπέδια τοῦ καὶ τὸν παχυλὸν ὕλικόν κόσμον τὴν παχυλὴν ὕλην ὡς τὴν γνωρίζομεν, χῶμα, ὕδωρ, ἀέρα, πῦρ, ὕλη εἶναι.

”Ὡστε, σκιά, ἀπαραίτητος, τοῦ Οὐρανοῦ Ἄνθρώπου θὰ τὴν δοῦμεν ὅπου ὑπάρχει αὕτη ἡ μορφή τῆς ὕλης. Καὶ, ἡ σκιά εἶναι ἡ τοποχρονικὴ προσωπικότης - δὲν ὁμιλῶ τώρα γιὰ τὴν Μόνιμη Προσωπικότητα αὐτοεπίγνωσιν ποῦ εἶναι ἡ ἔκφρασις ἡ ἰδέα τοῦ ἑαυτοῦ μας Ψυχῆς Ἀυτοεπίγνωσεως ἀλλὰ τὴν ἐκαστοτε προσωπικότητα, φύλον τρέπον τοῦ σκέπτεσθαι καὶ συναισθάνεσθαι, ἐθνικότητα, ἀντιληψὶν καταστάσεων, ἐπιθυμίες, τὸν συνήθη ἄνθρωπον καὶ τὸ παχυλὸν τοῦ ὕλικόν σῶμα.

”Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἐπιζητῆ ἡ προσωπικότης αὐτοεπίγνωσις τοῦ ἀνθρώπου καὶ μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ παχυλοῦ ὕλικου σώματος μέσα εἰς τὸν Ψυχικὸν κόσμον καὶ μετὰ τὸν δεῦτερον θάνατον καὶ μέσα εἰς τὸν κατώτερον Νοητικὸν κόσμον.

Χαρακτηριστικὸν τῶν κόσμων αὐτῶν, ὅσον τοῦ παχυλοῦ ὕλικου κόσμου, τοῦ Ψυχικοῦ κόσμου καὶ τοῦ Νοητικοῦ κόσμου εἶναι ἡ μορφοποίησις καὶ αἱ ἔννοιαι ποῦ εἶδαι ὁ Χρόνος καὶ ὁ Χῶρος, διαφορετικὰς ὡς τίς ὅσον, σὲ σημεῖον ποῦ ἂν ἐρευνησῶμεν τὸν Χῶρον ἀπὸ τὰ δεδομένα τῆς γῆς τοῦ παχυλοῦ ὕλικου κόσμου, εἶναι ὡς νὰ ἐκμηδενίζεται ὡς Χῶρος, ὡς ἔννοια ὅμως Χῶρος ὑφίσταται. Τὸ ἴδιο θὰ παρατηρηθῆ καὶ εἰς τὸν Νοητικὸν κόσμον ὡς Χρόνος. Ὡς Χρόνος ὡς μέτρον καταμετρήσεως γε-

γονότων και έρμηνεία αντίληψεων, είτε αυτό είναι παρόν, άνάμνησις ως παρελθόν, οί προσδοκίαι, και σκέψεις, φόβοι ή αισιοδοξίαι ως μέλλον, είναι μέτρα χρόνου. Δέν είναι; Τοποχρονικά καταστάσεις υπό διαφορετική έννοιαν ύψους. Τές διαφορές αυτές τών έννοιών Χώρου και Χρόνου θα τάς μελετήσωμεν προσεκτικά, θα κάμωμεν τές συγκρίσεις διά να μπορέσωμεν να αντίληφθούμε καταστάσεις κάτω από τó φώς τών έννοιών αυτών. Διαφορετικά θα ίδωμεν τόν Χρόνον και τόν Χώρον μέσα εις τόν παχυλόν ύλικόν κόσμον, εις έκαστος, ως προσωπικότης αυτοεπίγνωσις, και πολύ πολύ διαφορετικά θα μετρηθή ό Χρόνος και ό Χώρος και πάλιν ως προσωπικότης αυτοεπίγνωσις μέσα εις τόν Ψυχικόν κόσμον, στα διάφορα ύποπέδια και πεδία.

Τά λέγω. Η έννοια του Χρόνου και του Χώρου διαφέρει πολύ από τó έναν ύποπέδιον ως τó άλλο ύποπέδιον. Όστε, τόσο ό Χώρος όσον και ό Χρόνος πρωτίστω, ό Χρόνος εις τούς Ψυχικούς κόσμους ύπόκειται εις τούς κραδασμούς που λέγομεν συναίσθημα, και συναίσθημα είναι αντίληψις και κάτι περισσότερο από τó να αντίληφθή ένας μίαν κατάστασιν, γοητεία εκ τής αντίληψεως ή αντίπαθεια, θα ίδωμεν αυτήν τήν αντίληψιν σε δύο κατευθύνσεις, τó εύχαρίστον και τó δυσάριστον. Και αυτό θα τó δοϋμεν και μέσα στον παχυλόν ύλικόν κόσμον.

Προχωρούμεν όμως σ'έναν σημείον τώρα. Και εις τόν παχυλόν ύλικόν κόσμον δέχεται ό άνθρωπος έντυπώσεις. Και εις τόν παχυλόν ύλικόν κόσμον έχει τήν έννοιαν του εύχαρίστου και του δυσάριστου.

Είναι ή ύλη ως ύλη που τά δίδει αυτά ή μία έσωτερική κατάσταση κραδασμών και δονήσεων τής προσωπικότητος αυτοεπίγνώσεως του ανθρώπου;

Όστε, και ό κοινός άκόμη άνθρωπος, στην καθημερινήν του ζωήν ζει πολύ μέσα εις τόν Ψυχικόν κόσμον παρά εις τó παχυλόν ύλικόν περιβάλλον. Αυτός μόνον, του δίδει μέσον τών αισθήσεων έντυπώσεις. Άλλά, στην πραγματικότητα ό άνθρωπος ζει μέσα στον Ψυχικόν κόσμον και άς ζει μέσα σ'έναν παχυλόν ύλικόν σωμα, κι'άς περπατή και άς κινήται μέσα εις τόν παχυλόν ύλικόν κόσμον. Και, έχομεν πεϊ σ'έναν μάθημα προηγουμένως πως ποτέ κανείς άνθρωπος μετά τόν θάνατον του παχυλοϋ ύλικου του σώματος, δέν θα βρεθή ποτέ σ'έναν κόσμον που δέν είναι ήδη έγός αυτού. Επομένως συνήθως άνθρωπος ζει μέσα στην κόλασιν του ή τόν παράδεισον του με τόν ίδιον τρόπον και έφ'όσον ζει μέσα στο παχυλόν του ύλικόν σωμα, όμως, ή προσήλωσις εις τó περιβάλλον, τó παχυλόν ύλικόν περιβάλλον μετριάζει σε μεγίλον βαθμόν τόσο τήν έννοιαν του εύχαρίστου και του δυσάριστου εκ τών έντυπώσεων που δέχεται ή προσωπικότης αυτοεπίγνωσις αυτή, ένω, μετά τήν διάλυσιν του ύλικου σώματος, ή προσωπικότης αυτοεπίγνωσις δέχεται πλέον τές έντυπώσεις έντονώτερον, και, τόσο, ή λεγομένη χαρά γίνεται άγαλλίασις ή δέ αντίπαθεια, έστω και άδιαφορία άπόγνωσις.

Μετά τήν άπώλειαν του παχυλοϋ ύλικου σώματος. Επαναλαμβάνω, ή προσωπικότης αυτοεπίγνωσις δέχεται τές έντυπώσεις αυτές με τόν ίδιον τρόπον που τές έχοταν προηγουμένως, όμως τώρα, ή επίδρασις των είναι έντονωτέρα, και παρ'όλον που δέν πηγαίνει ένας άνθρωπος σ'έναν παράδεισον ή σε μίαν κόλασιν που δέν ζούσεν προηγουμένως, τώρα ώστόσοσόν νοιώθει τόσο τήν χαράν όσον και τήν λύπην έντονώτερον, έδω είναι ή διαφορά. Τó ίδιον ισχύει και για τόν κατώτερον Νοητικόν κόσμον.

Όστε, από τόν κατώτερον Νοητικόν κόσμον, τά τρία ύποπέδια του κατώτερου Νοητικού κόσμου, κόσμοι μορφών και αντίληψεως καταστάσεων, όλα τά ύποπέδια και πεδία, έπί τα πεδία και κάθε πεδίου άλλα έπί τα ύποπέδια του Ψυχικού κόσμου, όπως και ό παχυλός ύλικός κόσμος ως τόν γνωρίζομεν σήμερα είναι κόσμοι οί οποιοι: δίδουν έντυπώσεις μέσον του φωτός, τών αιθερικών εκείνων κραδασμών που ονομάζομεν φώς εις τόν παχυλόν ύλικόν κόσμον, ψυχικόν φώς εις τούς ψυχικούς κόσμους και Νοητικόν φώς εις τούς κατώτερους Νοητικούς κόσμους, φώς ώστόσοσόν, και τως μās ξίδει έντυπώσεις.

Έχομεν πεϊ ότι τó φώς είναι Νοϋς, σε χαμηλότερους κραδασμούς.

Όταν λέγωμεν βλέπω κάτι, διά τών όφθαλμών βλέπομεν αυτό τó κάτι, ή οί όφθαλμοι μας είναι τó μέσον μεταφορας του φωτός και τών έντυπώσεων που θα έσοϋν

μέσα μας, και πλέον, μέσον του Ψυχικού ή Νοητικού φώτος θά ίδωμεν αυτό ή εκείνον και θά αλοθανώμεν την μίαν ή την άλλην κατάσταση;

Οι Ἀρχατοὶ πρόγονοι ἔλεγαν: "Νοῦς ὁρᾷ καὶ Νοῦς ἀκούει".

Ὅμως, προσέξετε στὸ σημεῖον αὐτό. Ὄταν ἔλεγαν Νοῦς, τί ἐννοοῦσαν ἄραγε; Αὐτὸ ποῦ ἐννοοῦμεν ἐμεῖς τοῦν ὀρθολογισμό, λογική, ἢ αὐτὸ ποῦ ἐννοοῦμεν, γοητεία, καὶ τὴν ἔννοια τοῦ εὐχαρίστου ἢ τοῦ δυσαρξοῦ; Ἐπομένως ἐδῶ πλέον εἶναι ἡ καρδία. Ἀλλὰ μήπως καὶ ἡ καρδία δέν εἶναι Νοῦς, στὴν κατωτέρην ἔκφρασίν του; Διότι ἂν ἀφαιρέσετε τὴν σκέψιν ἀπὸ ἕνα συναίσθημα, ἐκφυλίζεται καὶ διαλύεται. Κεῖ τὸν ἴδιον τρόπον ποῦ ἂν ἀφαιρέσετε τὸ φῶς ἀπὸ ἕναν μέρος, τίποτε δέν γίνεται ὁρατὸν καὶ τίποτε γύρω δέν γίνεται ἀντιληπτόν.

Ὄστε, ἡ ἑτεροφωτῆ καρδία τῆς προσωπικότητος αὐτοεπιγνώσεως τοῦ ἀνθρώπου - τώρα ὁμιλῶ γιὰ τὸν κατώτατον ἄνθρωπον, - ἐκπέμπει φῶς τὸ ὁποῖον παίρνει ἀπὸ τὴν σκέψιν. Σέ τελευταίαν ἀνάλυσιν εἶναι Νοῦς καὶ εἶναι ὁ Νοῦς ποῦ βλέπει καὶ ποῦ ἀκούει, ποῦ ἐρμηνεύει ἢ παρερμηνεύει.

Θά μοῦ πῆτε, Νοῦς, εἶναι ὁ Νοῦς καὶ δέν ἐννοῶ τὸν ὑλικόν ἐγκέφαλον τώρα, ποῦ ἐρμηνεύει καὶ παρερμηνεύει, δέν εἶναι ἡ προσωπικότης αὐτοεπίγνωσις τῶν ἀνθρώπων; Καὶ ἡ τοποχρονικὴ προσωπικότης αὐτοεπίγνωσις τῶν ἀνθρώπων, αὐτῶν ποῦ ἔχομεν ὀνομάσει σκιά τοῦ ἑαυτοῦ μας, τί ἄλλο εἶναι παρὰ ἕνα κτίσμα τοῦ Νοῦ ὡς ὕλης παχυλῆς ὁ ὑλικὸς ἐγκέφαλος, Ψυχικῆς ὕλης, ὀδοκλήρον τὸ Ψυχικόν σῶμα καὶ Νοητικῆς ὕλης ὁ κατώτερος Νοῦς ποῦ μορφοποιεῖται σέ Νοητικὰ εἶδωλα, καὶ ἕνα συνολον ὄλων αὐτῶν, ἡ προσωπικότης αὐτοεπίγνωσις παίρνει ὡς τροφήν τῆς μέσον τῆς ὀφθαλμίας συντηρεῖται καὶ διατηρεῖται εἰς ὑπάρξιν, "ὅπως ἡ τροφή εἶναι ἀναγκαία εἰς τὸ παχυλόν ὑλικόν σῶμα διὰ τὴν ἐπιζήση;

Ὁ Πολύ Ἑγαπημένος, σέ μίαν ἀπὸ τὴν παραβολὴν τοῦ παρομοίασε, τὴν προσωπικότητα αὐτοεπίγνωσιν σὲν τὴν γυνὴ ἢ ὀποία ἔχει ἀνάγκην νὰ κάμη ἄρτον γιὰ τὴν τραπεζή, καὶ εἶπε: "Γυνή, κάποια γυνή, πῆρε τρεῖς μέτρα ἀλεύρου, τὰ εἶχε ἐνώσει ἕως ὅτου ἔγιναν καὶ τὰ τρεῖς ἔνζυμα διὰ τὴν κάμη τὸν ἄρτον τῆς".

Ἐδῶ κρύβεται ἀρκετὴ σοφία. Ἡ γυνὴ αὐτὴ εἶναι ἡ προσωπικότης αὐτοεπίγνωσις τοῦ ἀνθρώπου ποῦ ἔχει ἀνάγκην ἄρτου νὰ ἐπιζήση. Αὐτὰ τὰ τρεῖς μέτρα ἀλεύρου τὰ ὁποῖα εἶχεν ἐνώσει διὰ τὴν γίνουσαν ἔνζυμα, εἶναι ἡ παχυλὴ ὕλη, ἡ Ψυχικὴ καὶ ἡ Νοητικὴ ὕλη. Σῶμα, ἐπιθυμίες καὶ σκέψεις, ἰσορροπημένες διὰ τὴν γίνουσαν ἢ τροφήν τῆς προσωπικότητος αὐτῆς αὐτοεπίγνωσεως διὰ τὴν ἐπιζήση. Θά ἐπανέλθωμεν ἐπὶ τῆς παραβολῆς αὐτῆς ἀργότερα.

Ὁ ἐρευνητὴς τῆς ἀληθείας ὡς εἶχαμεν περὶ σέ προηγουμένα μαθήματα θά πρέπη νὰ μελετήσῃ τὲς δύο αὐτέες καταστάσεις, ἀρχίζοντας ἀπὸ κῆτω, καὶ μετὰ ἄνω, τὲς δύο καταστάσεις, τὴν τοποχρονικὴν καὶ τὴν αἰωνίαν, καὶ θά κατατάξῃ σέ κάθε μιά ἀπ' αὐτέες τὲς καταστάσεις τὸ μέρος τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ τὸ θνητόν, τὸ φθαρτόν, τὸ τοποχρονικόν καὶ τὸ αἰώνιον καὶ τὸ ἀθάνατον. Ἐἶπαμεν θά ἀρχίσῃ ἀπὸ τὸ κάτω μέρος καὶ ὡς τέτοιο εἶναι: Ἐκεῖ ποῦ ἐφάπτεται τὸ ἀνώτερον Νοητικόν σῶμα μετὰ τὸ κατώτερον Νοητικόν σῶμα, τὸ Νοητικόν σῶμα τὸ ἴδιον καὶ ὁ Νοητικὸς κόσμος, τὸ ψυχικόν του σῶμα καὶ ὄλος ὁ ψυχικὸς κόσμος μετὰ τὰ ἐπὶ τοῦ πεδίου καὶ ὑποπέδια καὶ ὀδοκλήρος ὁ παχυλὸς ὑλικὸς κόσμος καὶ τὸ παχυλόν του ὑλικόν σῶμα.

Θά μελετήσῃ, πρῶτον, τὸν παχυλόν ὑλικόν κόσμον, - τώρα θά ξεχωρίσῃ τὸ κάτω μέρος σέ τρεῖς νέες καταστάσεις, - τὴν παχυλὴν ὕλην τὴν Ψυχικὴν καὶ τὴν Νοητικὴν ὕλην, - τὸ παχυλόν του ὑλικόν σῶμα τὸ Ψυχικόν καὶ Νοητικόν του σῶμα, θά δῇ πῶς γίνεται ἡ τροφοδότησις τῶσον τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ σώματος ἀπὸ τὴν παχυλὴν ὕλην, πῶς τοῦ Ψυχικοῦ σώματος ἀπὸ τὴν Ψυχικὴν ὕλην, σοβαρότερα μελέτη αὐτῆ, διότι ἐδῶ δέν ἔχομεν τὸν συνηθῆ τρόπον. Ὁ παχυλὸς ὑλικὸς κόσμος εἶναι ἕνα πεδῖον χωρὶς ὑποπέδια, τέσσερις καταστάσεις στερεόν, ὑγρὸν, ἀεριώδες καὶ κῦρ εἶναι ἕνα ἕως ὅπου ὁ ψυχικὸς κόσμος ὅσον καὶ τὸ Ψυχικόν σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, ἔχομεν περὶ, εἶναι σέ ἐπὶ πεδία καὶ σαργανταενῆ ὑποπέδια. Τὰ ἐπὶ πεδία, ὑποδιαίρουνται σέ σαργανταενῆ ὑποπέδια, θά δῇ τὸ ψυχικόν του σῶμα σέ ποῖα ἀπ' αὐτὰ τὰ πεδία καὶ ὑποπέδια εὐρίσκειται, νὰ τὸ γνωρίσῃ, νὰ τὸ καθαρῶσῃ, νὰ τὸ κυβερνή-

ση νύ τό έναρμονιση μέ τό παχυλόν ύλικόν σῶμα καί μετά, πῶς θά τό έναρμονιση μέ ἕνα ἀπό τά τρία ὑποπέδια τοῦ κατωτέρου Νοητικοῦ κόσμου.

Διὰ τόν ἀνώτερον Νοητικόν σῶμα, ὡς καί τόν ἀνώτερον Νοητικόν κόσμον ποῦ εἶναι κόσμοι πλέον ἐννοιῶν καί ὄχι μορφῶν, θά ἀσχοληθῇ ἡ ἐρευνητής τῆς ἀληθείας πολὺ ἰσχυρότερα, ὅταν θά γνωρῆσῃ τά γήϊνα. Ἐκεῖνα εἶναι τά ἐπουράνια; Ὁχι ἀκόμα, εἶναι ἡ κλίμαξ πρὸς τά Ἐπουράνια, ὁ ἀνώτερος Νοητικὸς κόσμος. Ὁ Νοητὸς κόσμος ὅμως ὁ κόσμος τῶν Ἰδεῶν, ἐντός τοῦ ὁποῦ ὑπάρχει καί ἡ Ἰδέα Ἄνθρωπος εἶναι Οὐράνια. Καί ὁ τῶν Ἐθνῶν Ἀπόστολος εἶπεν κάποτε σέ μίαν ἐπιστολήν του, ὅτι, ὅπως ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἐνδουθῆ τόν γήϊνον, ὁμιλεῖ γιά ἐνδουμισίαν, θά ἐνδουθῆ καί τόν Οὐράνιον Ἄνθρωπον.

Καί πάλιν δέν εἶναι σταθμὸς ἐδῶ. "Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας". Καί ἡ ἀπάντησις ποῖα πρέπει νά εἶναι; "Ἐχομεν πρὸς τόν ΚΥΡΙΟΝ" καί ὡς ΚΥΡΙΟΝ θά δοῦμεν μέσα στόν καθρέπτην, ἑαυτὸν μας ποῦ ὀνομάζομεν Κόσμιμην πλέον Θεῖαν Μονάδα, τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ στές τρεῖς ΤΟΥ Θεῖες καταστάσεις. Ὡς ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ, Βούλησιν πρωτίστως, Πανσοφία καί Παναγαθότητά. Ὡς ΧΡΙΣΤΟΝ ΔΟΓΟΝ, Παναγαθότητα καί Πανσοφία. Καί τά δύο μαζί σάν Παναγάπη καί Παντοδυναμία. Ἀλλά καί τό ἍΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ, κυρίως ὡς Παντοδυναμία, ὡς τόν χορηγόν τῆς ζωῆς, τοῦ φαινομένου τῆς ζωῆς, ἀλλά εἶναι τόσον εὐκρινῆς μέσα στήν Παντοδυναμίαν τοῦ ἍΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ καί ἡ Πανσοφία καί ἡ Παναγαθότης.

"Στῶμεν καλῶς ἐν Κυρίῳ πάντοτε".